

Lilja SIGURÐARDÓTTIR

KUOLONMUSTA LAAVA

Áróran tufkimuksia

Suomentanut Marjakaisa Matthíasson

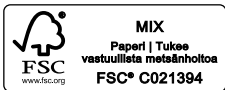
BLUE
MOON

Lilja
SIGURÐARDÓTTIR
KUOLONMUSTA LAAVA

Áróran tutkimuksia 4

suomentanut Marjakaisa Matthíasson

BLUE
MOON

Copyright © Lilja Sigurðardóttir 2022
Suomennoksen copyright © Marjakaisa Matthiasson ja Docendo 2024
Blue Moon -kirjat julkaisee Docendo
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Islanninkielinen alkuteos
Drepsvart hraun

Tämän teoksen suomentaminen on saanut tukea Pohjoismaiden ministerineuvostolta.

Kansi: Jussi Jääskeläinen / kobaia-design
Taitto: Noora Ohvo
ISBN 978-952-382-831-5
Painettu EU:ssa

SUNNUNTAI

I.

Viimeinen jalkakyykky sai Áróran silmissä pimenemään. Seitsemänkymmentä kiloa alkoi olla liikaa. Selkä ei sietänyt enempää, ja käsivarretkin tuntuivat venyvän. Nosto oli kolmas, ja hän onnistui hädin tuskin tekemään sen. Suoritus ei ollut huono hänen pituiselleen naiselle, ei suinkaan, mutta hän ei kyennyt luopumaan kielteisestä asenteestaan itseään kohtaan. Tuntui, ettei hän suorittanut koskaan mitään kyllin hyvin. Hän ikävöi jatkuvasti isäänsä, ainoaa yksityisvalmentajaa, joka hänellä oli koskaan ollut, ja tärkeintä tukijaa voimastokisoissa ja elämässään. Isä oli aina kannustanut häntä eikä ollut milloinkaan sanonut, että hän oli liian pitkä saavuttaakseen todellista menestystä, vaan oli aina mitä tyytyväisin kolmanteen tai neljänteen sijaan. Isä oli aina hyvin ylpeä hänestä. Vielä pitkään isän kuoleman jälkeenkin Árórasta tuntui kuin isä olisi läsnä hänen harjoituksissaan, ja tavallaan sekini ajoi hänet jatkamaan harjoittelua.

”Otapä purtavaa, tyttö”, Stulli sanoi ja tönäisi pöydän yli pitsalaatikon, jossa oli jäljellä kaksi rasvaista pepperonipitsan palaa. Jotenkin Stulli oli Áróran huomaamatta pääsyt sisään Gymmiðiin, rojahtanut istumaan lempinurkkaukseensa ja syönyt lähes kokonaisen pitsan.

”Varsinaista terveystherkkua”, Áróra sanoi ja tarttui yhdellä kädellä viipaleeseen ja veti toisella alemmas urheiluhousujen kaulusta. Hän käänsi takapuolensa Stullille, joka läimäytti häntä napakasti pakaraan puuduttaakseen ihon ennen kuin tyhjensi steroidiruiskeen. Áróra tiesi hyvin, ettei

hänen pitäisi toimia näin – syödä pitsaa ja käyttää steroideja. Isä ei olisi ilahtunut, jos olisi nähnyt hänet nyt. Mutta viime aikoina isä tuntui muuttuneen etäisemmäksi ja hänen vaikutuksensa oli vaihtunut nakertavaan syyllisyydentuntoon Ísafoldin kuolemasta. Ei siskon kuolema tietenkään ollut Áróran syy, mutta hänen mielessään pyörivät yhä loputtomat kysymykset, kuinka olisi käynyt, jos hän olisi reagoinut ja tullut siskonsa avuksi viimeisen kerran, kun tämä pyysi apua. Ísafoldin kuolema ei kuitenkaan ollut varmaa. Ruumista ei ollut löydetty koskaan. Poliisin mukaan olemassa oli ”vahvoja viitteitä” Ísafoldin kuolemasta asunnossa, jonka hän jakoi miesystävänsä Björnin kanssa. Björnin oletettiin surmanneen Ísafoldin, hävittäneen ruumiin ja häipyneen itse. Hänen oli viimeksi nähty astelevan ulos lentokenttärakennuksesta Torontossa Kanadassa.

Áróra taputti Stullia olkapäälle ja asteli ulos avoimesta autotallin ovesta. Gymmið oli suuri kahdelle autolle rakennettu talli, jonka yksi voimamiehistä oli muuttanut kuntosaliksi harvoille ja valituille. Áróra oli päässyt mukaan isänsä maineen ansiosta ja oli ainoa salilla harjoitteleva nainen. Viereisessä rakennuksessa oli huoltamo eikä pihassa ollut muita palveluita, sillä sitä ympäröivät viereisten talojen takaseinät. Edellisenä kesänä he olivat usein kantaneet painot pihalle ja harjoitelleet auringonpaisteessa. Avoimen taivaan alla harjoittelu oli ollut mainio koronasuoja, kun tilaa oli runsaasti, mutta ulkona rehkiminen oli myös piristänyt. Monet voimanoستosalit olivat hikisiä paikkoja eikä Gymmið suinkaan tehnyt poikkeusta. Toivottavasti sää olisi suotuisa tulevanakin kesänä.

Áróra kuuli puhelimen soivan autossaan ja juoksi viimeiset metrit, mutta soitto oli lakannut, kun hän istuutui autoon. Numero oli tuntematon. Hän jäi epäroimään, soit-

taisiko takaisin, ja päätti odottaa ainakin siihen asti, että olisi käynyt kotona suihkussa. Hän käynnisti moottorin ja vilkutti Stullille auton liukuessa portista kadulle. Hän ei ollut edes päässyt Miklabrautille, kun puhelin soi uudestaan.

”Haloo”, Áróra vastasi, ja Tesla siirsi puhelun kaiutinjärjestelmään.

”Áróra Jónsdóttir?” nuoren naisen epävarma ääni kysyi.

”Olen, puhelimessa.”

”Minä... olen Elísabet ja minulla on sinulle, tuota, vähän erikoista asiaa.”

”Anna kuulua”, Áróra sanoi ystävällisesti, mutta nainen epäröi edelleen.

”Olen pyöritellyt monta kertaa mielessäni, kuinka esittäisin asian sinulle, mutta kaikki vaihtoehdot kuulostavat jotenkin ihan hulluilta.” Nainen nauroi anteeksipyytävästi.

”Liittykö tämä jotenkin verotarkastukseen?” Áróra kysyi. Jos asia liittyi työhön, hän aikoi pyytää naista soittamaan uudestaan myöhemmin, kun ei enää olisi hikinen harjoitusten jäljiltä eikä sydän pamppailisi steroidien vaikutuksesta.

”Täh?” Kyse ei selvästikään ollut työasiasta, sillä nainen vaikenä äkkiä ja nauroi taas anteeksipyyttävään sävyyn. ”Siis ei, ei. Tämä ei mitenkään liity työhösi.” Áróra yllättyi, että tuntematon nainen tuntui tietävän hänen työskentelevän verotarkastuksessa.

”Kuka sanoitkaan olevasi?” Áróra kysyi ehkä aavistuksen liian terävästi.

”Nimeni on Elísabet ja olen pienen tytön äiti, kolmevuotiaan Ester Lóan. Mutta tässä on sellainen kummallinen juttu, ettei hän halua, että häntä kutsutaan hänen oikealla nimellään.” Nainen nauroi taas, ja jännitys teki äänestä teennäisen. Häntä varmaan hermostutti.

”Pikkutyttömme väittää, että hänen nimensä on Ísafold ja että hän on sinun siskosi.” Áróra ohjasi auton tien syrjään ja jarrutti äkkiä.

”Siskoni nimi on tai siis oli tosiaan Ísafold, pitää paikkansa”, Áróra vastasi. Hänen sydämensä oli jättänyt lyönnin väliin, kun nainen mainitsi siskon nimen. Ehkä kyseessä oli uusi todistaja. Joku, joka tiesi tapauksesta jotain.

”Onko sinulla tietoja siskostani?” Áróra kysyi.

”Ei, ei varsinaisesti”, Elísabet sanoi. ”Tai tavallaan on. Juttu on nimittäin niin, että kolmevuotias pikkutyttöni väittää olevansa siskosi... tuota, en oikein tiedä miten sen nyt sanoisi, siis jälleensyntyneenä.”

2.

”Tiedän, että tämä kuulostaa tosi omituiselta”, sanoi nainen, joka oli ilmoittanut nimekseen Elísabet, varmaan kymmenennen kerran. ”Minä itse tai minä ja mieheni, me olemme aivan ymmällämme. Olemme käyttäneet häntä lastenlääkärillä ja psykologilla, jotka eivät osaa selittää asiaa mitenkään vaan uskovat, että kyse on kasvuvaiheesta. Jonkinlaisesta roolileikistä. Mutta olisi voinut kuvitella, että hän olisi mieluummin valinnut jonkin Disneyn prinsessan kuin kuolleen naisen.”

”Ei ole varmaa, että siskoni on kuollut”, Áróra tokaisi eikä äänen terävyydestä voinut nyt erehtyä. Vaikka hän ei itsekään välttämättä uskonut Ísafoldin olevan hengissä, hänestä tuntui epämiellyttävältä, kun muut puhuivat hänestä kuolleen.

”Niin ei. Ei tietenkään. Anteeksi”, Elísabet sanoi. ”Minä aloin ajatella hänestä niin, kun Ester Lóa alkoi puhua, että hän oli ollut Ísafold edellisessä elämässään.”

”Tuskin kolmevuotias sentään käyttää sanoja edellinen elämä?”

”Ei, ei varsinaisesti.” Taas vaivautunutta naurua.

”Ja miksi päättelet, että tyttäresi puhuu siskostani eikä jostakusta toisesta henkilöstä?”

”Laskimme yhteen kaksi ynnä kaksi. Siskosi katoaminen oli aikoinaan kaikkien tiedossa eikä Ísafold ole kovin yleinen nimi, joten... niin hän puhuu ikäisekseen paljon ja erittäin selkeästi, mutta tietenkin hän on vasta kolmevuotias. Hän sanoi vain: Äiti, minä en ole tyttö. Olen nainen. Ja hän sanoo, että haluaa tavata sinut, siskonsa Áróran. Hän sanoo, että sinä autat häntä aina.” Se oli viimeinen pisara. Áróra veti syvään henkeä.

”Kiitos, kun soitit”, hän sanoi ja aikoi katkaista puhelun, mutta häneltä vei hetken hapuilla Teslan näyttöä, ja Elisabet ehti taas avata suunsa.

”Pitäisiköhän meidän tavata kahvilla ja jutella tästä tarkemmin?”

”Ei kiitos”, Áróra sanoi. Hänen ajatuksensa myllersivät, mutta hän tiesi, ettei aikonut tavata jotakuta naista, joka havitteli joko hänen rahojaan tai tietoja, jotta voisi kehuskella työpaikallaan tuntevansa tapauksen. Maailma oli täynnä kaikenlaisia höyrypäitä, ja Áróran kohdalle oli jo osunut kaksi. Toinen oli väittänyt olevansa meedio ja kertonut, että sisko lähetti toiselta puolen sellaisen viestin, että Áróran pitäisi laittaa olohuoneensa seinälle kuva siskoksista. Toinen oli jonkinlainen yksityisetsivä, joka kertoi seuranneensa Ísafoldin jälkiä Etelä-Afrikkaan. Daníel oli tarkastanut Etelä-Afrikka-vihjeen todenperäisyyden ja päätenyt siihen, että se oli pelkkää puppua. Meedion tapauksen Áróra selvitti itse. Mikäli Ísafold oli kuollut ja lähetti hänelle viestin, Áróran asunnon sisustusehdotukset tuskin olisivat etusijalla.

”Mutta haluatko tavata Ester Lóan... siis Ísafoldin?”

”Lapsesi ei varmasti ole minun Ísafold-siskoni jälleensyntyneenä, niin etten tiedä, mitä voin tehdä hyväksenne. Mutta jätä minulle sähköpostiosoitteesi ja osoitteesi, niin että voin ottaa yhteyttä, jos muutan mieleni.”

Nainen ilmoitti tunnollisesti molemmat, ja Áróra raapusti ne ostoslistaan, jonka kaivoi hansikaslokerosta. Kynää pitelevä käsi tärisi raivosta, jonka hän onnistui hillitsemään niin, että ääni kuulosti lähes luonnolliselta. Nyt hänellä oli naisen osoite, joten hän voisi lähettää Danielin poliisiin univormussaan haukkumaan tämän pataluhaksi, kun tämä häiritsi niitä, joilla oli vaikeaa.

”Ymmärrän kyllä, että tämä kuulostaa sinusta pelkältä pötypuheelta”, Elísabet jatkoi. ”Niin meistäkin, mutta on outoa, että lapsi saa päähänsä jotain, joka pitääkin paikkansa.”

”Niin mikä muka pitää paikkansa?” Áróra kysyi. ”Anteeksi, mutta et ole kertonut minulle mitään, mikä ei olisi selvinnyt lehdistä tai tiedotusvälineistä. Mikään ei todista, että lapsesi tietää jotain, mitä hän ei olisi voinut kuulla muualta tai minkä joku olisi voinut kertoa hänelle.”

”Ei, se on varmaankin totta”, Elísabet sanoi. ”Mutta hän on kyllä sanonut kaikenlaista hullua, kuten että jääkarhu tappoi hänet!”

Áróra tunsu niskakarvojensa nousevan pystyyn.

”Mitä sinä sanoit?”

”Hän on sanonut kaikenlaista hullua, mikä johtuu varmaan lapsen vilkkaasta mielikuvituksesta.”

”Ei kun se, mitä sanoit juuri äsken. Voitko toistaa?”

”Hän sanoi, että jääkarhu tappoi hänet.”

Nainen nauroi sydämellisesti, ja Áróra sai henkäistyksi, että soittaisi myöhemmin takaisin ja sulki puhelimen.

Yhtäkkiä viereisen kaistan liikenne Miklabrautilla näytti sumealta ja autojen äänet vaimenivat ja etääntyivät. Hänen oli vaikea saada henkeä. Tuntui kuin jättikokoinen koura olisi puristanut hänet nyrkkiinsä.

3.

Daníel ei oikein tajunnut, mitä oli tapahtunut. Hänen päänsä tuntui raskaalta tapauksettoman viikonloppuvuoron jäljiltä, mutta hän ymmärsi kuitenkin, että Áróralle oli jokin hätänä. Daníel sai selville, että Áróra istui autossaan Miklabrautin varressa eikä kyennyt ajamaan kotiin. Hän otti takkinsa, riensi poliisiaseman portaat alas liikennepoliisin osastolle ja pyysi kyydin. Konstaapelit kysyivät, minne, ja hän kertoi olevansa menossa pelastamaan naisystävänsä. *Naisystävä*. Hän lausui sanan edelleen ujostellen aivan kuin todellisuus voisi vain haihtua, jos hän puhuisi siitä liian äänekkäästi tai varmasti.

Hän kiitti liikennepoliiseja ja hyppäsi kyydistä nähdesään Teslan, jonka Áróra oli pysäköinyt huolimattomasti puolittain nurmikolle. Taas kerran hän ihmetteli, kuinka välinpitämättömästi Áróra käsitteli omistamiaan kalliita ja kauniita tavaroita. Daníel ei olisi ikinä ajanut Teslaa tuolla tavoin jalkakäytävän reunan yli. Hän olisi pelännyt naarmuttavansa tai rikkovansa lokasuojat.

Áróra näytti kohtelevan kaikkea omaansa huolettomasti aivan kuin kaikki, mikä ei kestänyt hänen elämänsä kolhujaa, saisikin hajota. Daníelia itseäänkin, hänestä joskus tuntui, niin kiihkeästi kuin olikin haaveillut suhteesta Áróran kanssa. Haaveillut voivansa sanoa itseään hänen miesystäväkseen. Rooli ei kuitenkaan ollut helpoimmasta päästä, vaikka hän ei haluaisikaan mistään hinnasta vaihtaa osaan-

sa. Hänen elämänkatsomuksensa mukaan kaikki elämässä arvokas vaati vaivannäköä, ja Áróra oli siitä totta tosiaan todisteena.

Daníel istuutui autoon, kietoi käsivartensa Áróran hartioille ja veti tämän lähelleen. Monesti, kun Áróralla oli kurja olo, hän työnsi Daníelin kauemmas, kovetti mielensä, ärisi ja ravisteli itsensä vapaaksi kuin koira, mutta nyt hän käpertyi Daníelin syliin pehmeänä ja uupuneena. Daníel silitti hänen hiuksiaan ja piteli häntä kauan sylissänsä ennen kuin kysyi, mikä oli hätänä.

”Tämä”, Áróra sanoi ja ojensi Daníelille rypistyneen paperilapun, jossa oli epäselvää raapustusta.

”Onko kyse siitä sinulle soittaneesta naisesta?”

Áróra nyökkäsi ja pyyhki kyyneliä t-paitaansa. Hänellä oli yllään urheiluvaatteet, joten hän oli varmaan tulossa voimastoharjoituksista. Hän hermoili usein harjoitustensa jälkeen, koska oli vetänyt itsensä piippuun eikä ollut syönyt tarpeeksi.

”Ja mitä hän halusi?”

”Hän väittää, että hänen pikkulapsensa, kolmevuotias tyttö, on jälleensyntynyt Ísafold.”

Daníel ei saanut sanaa suustaan. ”No johan nyt”, hän huokasi. ”Sekopäitä riittää.”

”Niin.” Áróra väläytti pikaisen hymyn, mutta vakavoitui uudestaan. ”Mutta hän kertoi jotain, mikä pisti sydämeen. Hän kertoi, että lapsi oli sanonut... siis Ísafoldina.” Hän vaikenen hetkeksi. ”Hän oli sanonut, että jääkarhu oli tappanut hänet.”

”Häh?”

”Niin. Ja sydäntäni pisti, koska Ísafold kutsui Björniä omaksi jääkarhukseen.”

Lady Gúgúlú, oikealta nimeltään Róbert, tiesi oikeastaan heti puhelimen soidessa, että aika oli koittanut. Soittoääni poikkesi jotenkin tavanomaisesta, aivan kuin se ennustaisi, että hänen elämänsä olisi ohi sellaisena, jollaiseksi hän oli sen järjestänyt viimeisen neljän vuoden ajan.

”Haloo.”

”Hei, kulta.” Soittaja oli Stebbi, kerhon baarimikko ja showjuontaja. ”Täällä kävi joku mies kyselemässä sinua.” Róbertin selkäpiitä karmi. Piru vie. Hän onnistui silti säilyttämään tyyneytensä puhelimessa.

”Oliko söpökin mies?” hän kysyi, ja Stebbi hörähti kysymykselle.

”Ehkei ihan sinun tyyppiäsi”, hän vastasi. ”Aika kuiva-kiskoinen suoraan sanoen. Ja hänellä oli poolopaita yllään. En usko, että tapailisit ketään poolopaitatyyppejä.”

”*Absolutely not!*” Róbert huudahti teennäisesti. ”Mutta mitä hän halusi?”

”Hän näytti minulle videon, jolla esiinnyt, se oli *Gúgúlú and the Great Escape* -näytös. Ja kerroin hänelle, mitä olit pyytännyt sanomaan: että nimesi on Haraldur, lempinimi Harry ja etten tiennyt, missä asut.”

”Hyvä”, Róbert sanoi. ”Kiitos siitä.”

”Mutta minusta hän vaikutti jotenkin kummalta, joten kurkistin ulos hänen lähdettyään, ja hän istuutui autoon, jossa oli kaksi muuta tyyppiä. En nähnyt heitä kunnolla, mutta minusta he näyttivät sellaisilta pukuherroilta. Joten mielessäni käväisi, olisiko heillä jotain tekemistä niiden stalkkereiden kanssa, joista olit maininnut, ja päätin varoittaa sinua.” Róbert kiitti onneaan, että oli älynnyt valmistella maaperän tämän hetken varalta.

”Kiitos. Arvostan tätä”, Róbert sanoi. ”Poista minut ohjelmistosta, darling, minun on pidettävä vähän aikaa matalaa profilia.” Hän hyvästeli Stebbin ja huokasi. Tuo uskollinen ystävä ansaitsisi paremmat hyvästelyt, mutta oli parasta käyttäytyä aivan kuin mitään ei olisi sattunut. Aivan kuin hän vain pitäisi varansa toistaiseksi ja välttelisi jotain kyttääjää. Ilmoitus, että hän häipyisi lopullisesti, aiheuttaisi turhaa draamaa. Hän katseli ympärilleen ja tunsi kipeää haikeutta nähdessään leningin, joka makasi ompelukoneen vieressä lähes valmiina. Perhosleningin, jota hän oli aikonut käyttää seuraavana viikonloppuna. Upeassa drag-näytöksessä, jonka nimenä piti olla *Gúgúlú kuoriutuu kotelostaan*. Mutta haikeudesta ei ollut apua. Nyt oli tartuttava toimeen. Hän kapusi tuolille ja kurottautui ottamaan repun, joka nökötti vaatekaapin päällä valmiiksi pakattuna. Vain laatikko puuttui.

Hän veti ylleen vaellushousut, ohuen villapaidan ja talvitakin ja satoi tiukasti vaelluskenkien nauhat. Sitten hän sammutti valot ja astui kynnyksen yli. Hän pysähtyi hetkeksi ja katseli ruohokentän poikki Daníelin asunnon suuntaan ja tunsi taas kipeän haikeuden pistoksen rinnassaan. Piru vie. Tämä oli ollut hyvää aikaa. Hän niiskautti nenäänsä, nosti repun selkäänsä ja sulki oven perässään.

Puutarhavajassa hän tarttui pieneen aidantolppaan, jonka toisen pään hän oli vuollut litteäksi, niin että se toimi lapiona, ja vei sen pihalle. Hän polvistui kallion viereen pihan perällä ja alkoi hakata tolpalla maata. Päällimmäisenä oli multakerros, jonka läpi hänen oli päästävä, mutta laatikon ympärillä oli hiekkaa, jonka hän voisi lappaa pois käsin. Multakasa kasvoi ruohikolla, ja hän katui, ettei ollut levittänyt jätettä sen alle kuopan viereen. Kaivamisesta jäisi jälkiä. Juttua ei voinut mitenkään hoitaa siististi aidan-

tolpasta kömpelösti valmistetulla työkalulla. Hän vilkuili ympärilleen ja kiinnitti katseensa suureen kukkaruukkuun, jossa oli hänen edellisvuonna ostamansa kirsikkapuu. Risu oli paljas ja harmaa ja hädin tuskin elossa enää. Mutta se saisi kelvata.

5.

Áróra haistoi oman hikensä, kun he astuivat kahvilaan Borgartún-kadun varrella, ja katui, ettei ollut ensin käynyt kotona vaihtamassa vaatteita. Hänestä oli vain tuntunut, että heidän piti tavata Elísabet heti, ja tämä oli suostunut. Elísabet oli jopa vaikuttanut ilahtuneen tilaisuudesta ampaista heti ulos ovesta aivan kuin hän pelkäisi, että muutoin Áróra muuttaisi mielensä. Áróra puolestaan oli halunnut päästä perille tuosta kummallisesta asiasta saman tien.

He tähyilivät salia epävarmoina, ketä etsivät, mutta nainen näytti tunnistavan Áróran. Hän nousi ja vilkutti heille. Hän hymyili ystävällisesti ja vaikutti innokkaalta kuin lapsi jouluaattona. Hän pystyi tuskin pidättelemään ilontulvaa, joka voisi ryöpsähtää ilmoille itsestään hänen leveiltä ja lapsellisilta kasvoiltaan. Árórasta näytti lähes siltä kuin nainen hyppelisi paikoillaan seistessään pöytänsä vieressä ja heiluttaessaan heille kättään.

”Haen meille kahvit”, Daníel sanoi ja asteli suoraan tarjoilutiskille. Áróra suuntasi naisen luo ja tervehti.

”Anteeksi tämä asu”, hän sanoi. ”Tulin juuri kuntosalilta.”

”Niin, sinähän nostelet painoja jatkuvasti”, Elísabet sanoi, ja taas Áróran mielessä käväisi epämiellyttävä ajatus. Ei riittänyt, että nainen tiesi, missä hän oli töissä, vaan hän tiesi myös, että hän harrasti voimannostoa.

”Niin.” Áróra istuutui, ja äkkiä hänestä tuntui, että kaikki kysymykset, joilla hän oli aikonut naista pommittaa, haihtuivat ilmaan. Hänen sydämensä löi raskaasti ja hänestä tuntui, ettei hän saanut sanaa suustaan. Se ei haitannut, sillä Elísabet vaikutti sanavalmiilta. Hän aloitti pyytämällä taas kerran anteeksi, kuten puhelimessa, ja heläyttämällä puolittain teennäisen naurun, mutta nyt Áróra erotti tekonaaurun alta kirkkaan helinän, joka oli vähällä muuttua sydämelliseksi naurunpyrskähdykseksi. Aivan kuin nainen yrittäisi pidätellä nauruaan päästämällä suustaan yksittäisen ”ha ha haan”.

”Tämä on tietenkin ihan kamalan omituista, ja tiedän hyvin omasta kokemuksesta, miltä tämä kuulostaa. Me, siis minä ja mieheni, olemme miettineet asiaa loputtomiin, ja kuten sanoin sinulle puhelimessa, olemme vieneet lapsen monenlaisten asiantuntijoiden puheille, ha ha haa.”

Daniel toi kahvit heidän pöytänsä ja tervehti. Ennen kuin hän ehti esittäytyä, Áróra keskeytti hänet ja esitteli.

”Tässä on Daniel, miesystäväni.” Daniel vilkaisi pikaisesti Áróraa ja hymyili sitten Elísabetille. Áróra näki Danielin tajunneen hänen tarkoituksensa. Oli parempi, ettei Elísabet tiennyt heti, että Daniel oli poliisi. Hän ei pitäisi yhtä hyvin varaansa vaan paljastaisi avoimemmin, mitä todellisuudessa halusi Áróralta.

”Oletko kauankin uskonut edelliseen elämään?” Daniel kysyi riisuttuaan takkinsa ja ripustettuaan sen tuolinsa selkänojalle. Hän esitti kysymyksen hyväntahtoisesti ja hymyili pikkuisen.

”Ha ha haa, en. En tosiaankaan. Minun on jopa hyvin vaikea uskoa lastani!” Elísabet vastasi eikä näyttänyt yrittävän puolustautua mitenkään. Daniel hymyili leveämmin ja istuutui.

”Sinä tai siis te ette kuulu mihinkään uskonlahkoon, joka uskoo edelliseen elämään tai vastaavaan?”

”Häh? Ei, emme. Ihan vain luterilaiseen kirkkoon, siis. Järjestimme samaan aikaan tytön ristiäiset ja häämme, mutta emme me käy kirkossa tai mitään. Olemme vain samanlaisia kuin suurin osa islantilaisista.”

Daníel nyökkäsi ja hymyili edelleen ystävällisesti siemaistessaan kahvia kaikessa rauhassa. Elísabet jatkoi itse puhetta. ”Me olemme ihan tavallisia ihmisiä, tiedättehän, samanlaisia kuin kaikki ystävämme. Emme ole mitään jooga- tai jälleensyntyemisintoilijoita tai vastaavia. Yllätyimme melkoisesti, kun Ester Lóa alkoi väittää, ettei hän ollut lapsi vaan nainen, jonka nimi on Ísafold.”

”Milloin se alkoi?” Daníel kysyi. Áróran sydän pampaili edelleen, ja hän oli iloinen, että Daníel oli ottanut vastuulleen kysymykset, joita hän ei pystynyt esittämään liialta kiihtymykseltään. Hän ei pystyisi säilyttämään mielenmalttiaan päättäkseen, missä järjestyksessä kysymykset olisi esitettävä. Hän halusi tietää kaiken tuosta lapsesta ja kaiken, mitä lapsi oli sanonut. Nyt heti.

”Puolisen vuotta sitten”, Elísabet kertoi. ”Hän on osannut puhua kaksivuotiaasta asti, mutta ehkä kuusi-seitsemän kuukautta sitten hän alkoi kertoa niille, jotka kysyivät hänen nimeään, että se oli Ísafold. Kuvittelin, että se oli pelkkää hölynpölyä, että nimi olisi jostain piirretystä elokuvasta, että jossain olisi hahmo nimeltä Ísafold. Mutta kun kysyimme häneltä, miksi hän kertoi nimekseen Ísafold, hän sanoi: Koska minä en ole lapsi, äiti. Minä en ole Ester Lóa. Minä olen nainen. Ja minä olen kuollut.”

6.

Kahvilan edustalla Áróra jäi katsomaan naisen perään, kunnes tämä istuutui autoonsa ja heilautti heille kättään hyvästiksi. Daníel tarkasteli Áróraa ja yritti tulkita hänen ilmettään, joka paljasti jonkinlaista halua tai kaipausta. Aivan kuin Áróran hartain toive olisi lähteä naisen mukana tämän kotiin salaperäisen lapsen luo, joka puhui edellisestä elämästään. Puheet eivät olleet vakuuttaneet Daníelia, ja hän toivoi, että Áróra ymmärtäisi suhtautua asiaan epäilevästi. Mutta Daníel ei ollut vain epäluuloinen, hän oli myös kiihdyksissään. Hänen pitäisi kuitenkin varoa hermostuttamasta Áróraa yhtään enempää vaan onkia häneltä tietoja kaikessa rauhassa.

”Mitä sinä ajattelet tästä kaikesta?” Daníel kysyi varovasti.

Áróra kääntyi hänen puoleensa, ja Daníel näki kyynelhelmien kimaltavan Áróran silmäripsissä. ”No, no”, hän rauhoitteli vaimeasti ja rutisti Áróran syliinsä. ”Mennäänkö minun luo ja minä laitan meille jotain hyvää illalliseksi?”

Áróra nyökkäsi, rykäisi äänekkäästi ja irrottautui Daníelin otteesta ja asteli päättäväisesti Teslan suuntaan. Hän istuutui pelkääjän paikalle, mikä merkitsi, että Daníel saisi ajaa, minkä hän teki ilomielin. Auto oli ylimaallisen hyvä. Teslalla ajamista ei voinut verrata minkään toisen auton ajamiseen eikä hän koskaan kieltäytynyt istuutumasta sen rattiin. Joskus hän jopa kieltäytyi viinilasillisesta tai oluesta ravintolaillallisella vain, jotta olisi selvää, että hän ajaisi. Hän käynnisti Teslan, näyttöön syttyi valo, joka heitti armotonta sinistä kajoa Áróran kasvoille. Vaikka Áróra olikin juuri työntänyt hänet luotaan ja vetäytynyt kuoreensa, Daníel näki selvästi, että tällä oli kurja olo. Hänen kasvonsa

olivat turvoksissa ja silmänsä punaiset.

”Áróra, muistatko, kun poliisitutkinta siskosi katoamisesta oli kiihkeimmillään, ja tekniikka haravoi hänen ja Björnin asunnon”, Daníel aloitti varovasti, ”ja kerroin sinulle ja äidillesi, mistä verta pääasiassa löytyi. Muistatko?”

”Totta kai muistan”, Áróra töksäytti ja ääni paljasti hienoista nyreyttä, mutta hän vilkaisi Daníelia kysyvästi.

”Oletko kertonut jollekulle näistä tuloksista?”

”En.” Vastaus oli lyhyt ja ehdoton.

”Mieti tarkkaan”, Daníel kehotti. ”Käy läpi mielessäsi, kenen kanssa olet puhunut asiasta viimeisten kolmen vuoden aikana.” Áróra tuhahti ja tuijotti hetken eteensä, mutta ravisti sitten päätään.

”En”, hän sanoi. ”En ole kertonut kenellekään asunnon tutkinnasta.”

”Luuletko, että äitisi on?”

”Hän on voinut kertoa Newcastlessa jotain siskolleen ja ystävälleen, jotka käyvät hänen luonaan päivittäin teellä, mutta epäilen silti. Ensinnäkin, koska äiti kieltäytyy uskosta, että Ísafold on kuollut. Hän pitää tiukasti kiinni toivosta, että sisko on Kanadassa Björnin kanssa. Ja toiseksi, koska hän on englantilainen. Hän välttelee epämiellyttävistä aiheista puhumista. Se on hänen tapansa suojautua liialliselta tuskalta.”

”On siis epätodennäköistä, että hän olisi kertonut jollekulle muulle asiasta täällä Islannissa?”

”Hyvin epätodennäköistä”, Áróra sanoi. ”Mutta lakkaa esittämästä kyttä, Daníel! Miksi sinä kyselet tästä?”

Daníel otti mukavamman asennon istuimella ja kääntyi Áróran puoleen. ”Koska tämä nuori nainen, Elísabet, sanoi jotain, mistä ei melko varmasti ole koskaan tehty julkista tietoa. Tietoa siitä, mistä verta pääasiassa löydettiin

asunnosta, ei ole kerrottu missään. Sinä ja äitisi olette tietääkseni ainoat poliisin lisäksi, jotka tietävät, että eniten verta löytyi keittiöstä ja kylpyhuoneen oven sisäpinnasta.”

7.

Róbert laski repun avoimelle alueelle ratsastuspolun ja tallien väliin ja kiirehti kauimmaisen tallin luo. Hän oli saapunut paikalle kiertoteitse ja oli kiitollinen ratsastuspolkuverkosta, joka kiemurteli pääkaupunkialueen laitamilla. Ratsastuspoluilla ei yleensä ollut lyhtypylväitä, ei kylttejä eikä yksiäkään liikennevaloja. Silti hänellä oli ollut varmuuden vuoksi takinhuppu koko ajan päässään. Hän oli hengästynyt käveltyään koko matkan, eikä varsinaisesti odottanut innoissaan nousevansa ratsun selkään, sillä hän ei ollut mikään hevospoliisi harjoittelusta huolimatta. Hän pysyisi kohtalaisen hyvin selässä ja hallitsisi hevosen jotenkuten. Edessä oli pitkä matka. Pidempi kuin millä hän olisi välittänyt koetella itseään ja elikkoo, mutta sitä ei voinut välttää. Oli B-suunnitelman aika. Nyt kaiken olisi mentävä nappiin.

Hevonen näytti hämmästyvän hänet nähdessään ja se oli rauhaton, kun Róbert alkoi koota ratsastusvarusteita. Hän oli harjaannuttanut sekä hevosta että itseään käyttämään epätavallisia kuolaimia, jotka oli itse valmistanut luusta ja palmikoiduista nahkaremmeistä. Siitä oli jo aikaa, joten se olisi varmasti epämiellyttävää hevoselle. Hevosen suuhun työnnettävä luu oli tavallisia kuolaimia paksumpi. Róbert toivoi, ettei hevonen pureskelisi sitä heti poikki, koska hänellä ei ollut toista varalle.

Hän asetti hevosen selkään pehmusteen ja satulan. Satulavyössä ei ollut solkea, vaan hän oli teettänyt suutarilla

säpin puusta ja nahasta. Toivottavasti ne kestäisivät matkan ylängön poikki itään.

Hän talutti ratsun ulos ja taputti sitä lautaselle. Hevonen oli kymmentalvinen ruunikko, jonka harja, häntä ja jalat olivat huomattavasti vartaloa tummemmat. Róbertista hevosen hauskin piirre oli kuitenkin ollut se, että se vaihtoi väriä vuodenaikojen mukaan, ja siinä oli myös ollut varsinainen syy hevosen valitsemiseen. Se oli vähän kuin hän itse. Kun hevonen sai talviväriin, tumman karvan sekaan ilmestyi vaaleita karvoja, ja se muuttui vähitellen harmaaksi, aivan kuin se haluaisi suojautua ja muuttua lumen väriseksi. Mutta keväisin sen karva muuttui tummemmaksi ja siitä tuli tavallinen ruunikko. Tällä hetkellä sillä oli hankala välivaihe, vaalea talvikarva oli irtoamassa ja sen seasta pilkotti tummaa karvaa, niin että hevonen näytti varsin epäsiistiltä.

”Nyt meillä kummallakin on edessä muodonmuutos, darling”, hän sanoi hevoselle ja lähti taluttamaan sitä. Hän pysähtyi reppunsa luona, nosti sen selkäänsä ja etsi sopivan mättään, jolta ponnisti satulaan. Kun hän laski painonsa nautanluusta valmistamaansa jalustimeen, jonka läpi oli vedetty nahkaremmi, hän kuuli napsahduksen ja pamahduksen ja toivoi, ettei jalustin ollut murtunut. Hän toivoi, että se kestäisi kyllin kauan, jotta he pääsisivät perille.

Hän toivoi myös, että ulkomaiset muoviset hevosenkengät kestäisivät matkan itään ylängön poikki islantilaisessa louhikossa.

8.

Oli rauhoittavaa tuntea suihkussa kuuman veden takovan niskaa, ja Áróra sulki silmänsä yrittäessään järjestää ajatuk-

siaan, jotka pyörivät päässä. Daniel oli käskenyt hänet heti suihkuun ja rentoutumaan ja kertonut laittavansa sillä välin jotain syötävää. Áróra oli riisunut harjoitteluvaatteensa matkalla kylpyhuoneeseen ja oli tuskin saanut alushousut jalastaan, kun oli jo suihkun alla. Vedellä oli aina ollut tyynnyttävä vaikutus häneen ja asuttuaan kolme vuotta Islannissa hän oli sallinut itsensä nauttia kuumasta vedestä islantilaiseen tapaan – lojumalla kauan kylvyssä ja lisäämällä kuumaa vettä tarpeen mukaan tai seisomalla parikymmentä minuuttia kunnan suihkussa veden ropistessa täysillä, hengittäen sisään höyryä ja tuntien, kuinka jännitys laukesi lihaksista.

Hänen sydämensä löi yhä kiivaasti, kuten yleensä steroidipiikin jälkeen, mutta nyt kiivas tykytys liittyi hänen mieltään jatkuvasti vaivaavaan ajatukseen ja Elisabetin sanoihin, joita hän väitti tyttärensä käyttäneen. Hän sanoi, että jääkarhu oli lyönyt häntä keittiössä. Ja iskenyt sitten veitsellä niin, että verta vain valui ja valui. Silloin hän oli juossut kylpyhuoneeseen ja yrittänyt sulkea jääkarhun ulkopuolelle, mutta jääkarhu oli työntänyt ovea ja hän oli työntänyt vastaan. Hän oli työntänyt selällään ja käsillään ja pannut vastaan jaloillaan, mutta jääkarhu oli ollut liian vahva. Se oli päässyt sisään hänen luokseen ja tarttunut häntä kurkusta niin, ettei hän voinut hengittää.

Lapsen kuvaus pyöri Áróran mielessä elokuvan tavoin, ja jos hän vaihtoi jääkarhun nimeen Björn, niin mikään ei tuntunut epätodennäköiseltä. Björn oli kohdellut Ísafoldia väkivaltaisesti, ja väkivalta oli käynyt kerta kerralta rajummaksi, kun Ísafold palasi miehen luo Áróran vietyä hänet turvaan naisten turvakotiin tai hotelliin tai mistä sitten olikin löytänyt siskolle suojan sillä kertaa. Ja vammat kävivät vakavammiksi, Ísafold aina vain kovempia kokeneeksi ja

Áróra itse yhä ärtyisämmäksi, kun hänen siskonsa palasi taas Björnin luo.

Kuvaus asunnon tapahtumista täsmäsi poliisin teknisen osaston tutkintaan. Verta oli löytynyt eniten keittiön kalusteista ja lattialta sekä kylpyhuoneen oven sisäpinnasta. Áróra oli nähnyt Daníelin ilmeestä, että tämä epäili Elísabetin kertomaa, ja piti epäilyttävänä, miten hän saattoi tietää, mistä paikoista verta oli löytynyt. Hän epäili varmaan, että Áróra tai hänen äitinsä oli kertonut asiasta jollekulle, ja Elísabet oli kuullut sen joltakulta. Tai että tieto oli vuotanut poliisitutkinnasta. Ainakaan hän ei uskonut, että Elísabetin sanat voisivat pitää paikkansa: että pikkutyttö olisi todellakin Ísafold jälleensyntyneenä ja muistaisi kuolinhetkensä.

Áróra haukkoi henkeään ja tunsu itkun ryöpsähtävän esiin. Hän kohotti kasvonsa vesisuihkun alle ja antoi surun hyökylä ylitse. Kuvailiko lapsi tosiaan Ísafoldin viime hetkiä? Oliko loppu ollut noin kurja? Täynnä kipua ja kauhua ja pelkoa miestä kohtaan, jota hän rakasti. Ja yksinäisyyttä, jossa hän taisteli henkensä edestä, muutama kuukausi sen jälkeen, kun Áróra, hänen siskonsa, jonka olisi pitänyt huolehtia hänestä, oli luovuttanut ja kääntänyt hänelle selkensä.

9.

Daníel kuuli Áróran avaavan suihkun sytyttäessään keittiöön valot ja nähdessään lapun pöydällä. Se oli käsin kirjoitettu viesti Lady Gúgúlulta, mutta sen sijaan että siinä olisi ollut tavanomainen huolellisesti kuvitettu viesti, että hänen leivänpaahtimensa oli lainassa, tai jokin fysiikan kaava, joka Daníelin olisi pitänyt hoksata mutta jota hän ei koskaan hoksannut, lapussa oli lyhyt viesti:

Kadonnut dragqueen. Sisaren mystinen kohtalo. Kierrokset kovenevat Islannissa.

Nuori nainen ottaa yhteyttä yksityisetsivä Áróraan kertoakseen, että hänen pieni tyttärensä väittää olevansa Áróran kadonnut sisko jälleensyntyneenä. Áróra pitää väitettä järjettömänä, onhan hän etsinyt siskoaan kolme vuotta pääsemättä puusta pitkään, mutta nyt lapsella tuntuu olevan mystisesti uutta tietoa Ísafoldin kohtalosta.

Samaan aikaan dragkuningatar Lady Gúgúlú jättää naapurilleen, islantilaispoliisi Daníelille viestin, jossa hän kertoo lähtevänsä yllättäen matkalle. Asia jää vaivaamaan Daníelia, eikä syyttä, sillä uhkaavan oloiset miehet ilmestyvät koputtamaan Ladyn autotalliasunnon ovelle ja kovistelemaan naapureilta tietoja dragkuningattaren olinpaikasta.

Tuonenmusta laava on neljäs osa islantilaisessa dekkari-sarjassa, jossa seurataan voimakastahtoisen ja värikkään Áróran tutkimuksia. **Lilja Sigurdardóttir** kirjoittaa vetävää ja vahvatunnelmaista tarinaa, jonka henkilöhahmot ovat eläviä ja hengittäviä.

Blue Moon -kirjat kustantaa	
DOCENDO	9 789523 828315
www.docendo.fi	KL 84.2 ISBN 978-952-382-831-5